

Postanowienie z dnia 7 lipca 1999 r.

III RN 27/99

Odrzucenie przez Naczelnny Sąd Administracyjny skargi po upływie terminu wyznaczonego do uzupełnienia jej braków, gdy nie zostały zachowane warunki postępowania w przypadku niemożności doręczenia pisma, stanowi rażące naruszenie art. 44 KPA i art. 27 ust. 2 w związku z art. 59 ustawy z dnia 11 maja 1995 r. o Naczelnym Sądzie Administracyjnym (Dz.U. Nr 74, poz. 368 ze zm.), a w konsekwencji również konstytucyjnie gwarantowanego prawa strony do sądu (art. 45 ust. 1 Konstytucji RP).

Przewodniczący: SSN Jerzy Kwaśniewski, Sędziowie SN: Andrzej Wasilewski (sprawozdawca), Andrzej Wróbel.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 7 lipca 1999 r. sprawy ze skargi Zbigniewa K. na Przewodniczącego Okręgowej Izby Lekarskiej w B. w przedmiocie prawa wykonywania zawodu lekarza, na skutek rewizji nadzwyczajnej Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie [...] na postanowienia Naczelnego Sądu Administracyjnego-Ośrodka Zamiejscowego w Białymstoku z dnia 11 lutego 1999 r. [...]

p o s t a n o w i ł:

u c h y l i ć zaskarżone postanowienie.

U z a s a d n i e n i e

Naczelnny Sąd Administracyjny-Ośrodek Zamiejscowy w Białymstoku postanowieniem z dnia 11 lutego 1999 r. [...] wydanym na podstawie art. 27 ust. 2 ustawy z dnia 11 maja 1995 r. o Naczelnym Sądzie Administracyjnym (Dz.U. Nr 74, poz. 368 ze zm.) odrzucił skargę Zygmunta K. wobec niewykonania przez niego zarządzenia Sądu z dnia 19 listopada 1998 r., w wykonaniu którego pismem z dnia 19 listopada 1998 r. Sąd wezwał skarżącego do uzupełnienia skargi w ciągu siedmiu dni, pod rygorem jej odrzucenia, poprzez wskazanie: organu, który wydał zaskarżone orze-

czenie, a także numeru i daty tego orzeczenia oraz określenie naruszenia prawa lub obowiązku (art. 130 KPC w związku z art. 59 ustawy o NSA). Tymczasem Urząd Pocztowy zwrócił Sądowi wysłane pismo z dokonaną na kopercie listu adnotacją „mieszkanie zamknięte, awizowano, nie podjęto w terminie”, jakkolwiek przyjęć należało, że pismo to nie zostało doręczone skarżącemu w sposób odpowiadający wymaganiom określonym w art. 43 i art. 44 KPA, skoro doręczyciel nie wypełnił załączonego do tego listu urzędowego druku potwierdzenia doręczenia wezwania. Pomimo to Sąd uznał, że zostało ono skarżącemu doręczone prawidłowo i odrzucił skargę. W rewizji nadzwyczajnej zarzuca się, że powyższe postanowienie Sądu wydane zostało z rażącym naruszeniem art. 27 ust. 2 ustawy o NSA oraz art. 43 i art. 44 KPA, a tym samym narusza ono również art. 45 Konstytucji RP, który gwarantuje każdemu prawo do sprawiedliwego rozpatrzenia sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki przez niezawisły Sąd.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z dyspozycją art. 59 ustawy z dnia 11 maja 1995 r. o Naczelnym Sądzie Administracyjnym (Dz.U. Nr 74, poz. 368 ze zm.) w postępowaniu przed Naczelnym Sądem Administracyjnym stosuje się odpowiednio przepisy art. 39 - art. 49 KPA o doręczeniach, przy czym w art. 46 KPA określone zostały szczegółowo wymagania prawne, jakim należy uczynić zadość w razie niemożności doręczenia pisma, po spełnieniu których Sąd może przyjąć domniemanie, że pismo to zostało doręczone. Tymczasem z akt rozpoznawanej sprawy jednoznacznie wynika, że w danym wypadku doręczyciel w ogóle nie wypełnił urzędowego druku potwierdzenia doręczenia, który załączony był do skierowanego do strony pisma, zawierającego wezwanie do uzupełnienia skargi, a jedynie na kopercie przesłanego wezwania odnotowano, że przesyłka ta była awizowana i nie została podjęta w terminie. Jeżeli więc w tej sytuacji, pomimo niezachowania bezwzględnych rygorów prawnych dotyczących trybu postępowania w wypadku niemożności doręczenia pisma, Naczelny Sąd Administracyjny przyjął wynikające z art. 44 in fine KPA domniemanie prawidłowego doręczenia stronie tego wezwania i wobec nieuzupełnienia przez stronę skargi w zakreślonym terminie, skargę tę odrzucił na podstawie art. 27 ust. 2 ustawy o NSA, to stwierdzić należy, że tym samym doszło w niniejszej sprawie do rażącego naruszenia art. 27 ust. 2 ustawy o NSA w związku z art. 44 KPA i art. 59 ustawy o

NSA, a w konsekwencji również konstytucyjnie gwarantowanego prawa strony do sądu (art. 45 ust. 1 i art. 78 Konstytucji RP).

Biorąc powyższe pod uwagę, stosownie do wniosku rewizji nadzwyczajnej, Sąd Najwyższy na podstawie art. 236 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz.U. Nr 78, poz. 483) oraz art. 393¹³ § 1 KPC w związku z art. 10 ustawy z dnia 1 marca 1996 r. o zmianie Kodeksu postępowania cywilnego, rozporządzeń Prezydenta Rzeczypospolitej - Prawo upadłościowe i Prawo o postępowaniu układowym, Kodeksu postępowania administracyjnego, ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 43, poz. 189 ze zm.) orzekł, jak w sentencji.

=====